

ՏԱՌԱՎԱՆՔԻ ՄՈՒՄՈՒՔԷ

Յ Յ

Անգո՛րմ՝ ճախա, տես քանինե՛ր կ'երկարեն
Ձեռքերն իրենց արցունքի մէջ լըսացուած.
Միթէ՛ մէկ չէ՛ մարդկութիւնն առ նամբէն
Եղբայրութիւն մը սըրբազան յօրինուած:

Դուք աղքատներ, ծրփանքն ունիք կոյր վըշտին
Որ կը կերտէ դառաղը ձեր աւաւոր.
Ձեռք մ'ի ծընաւ, չէ՛ նոյն Աստուածն անունին
Ո՛վ թողլըքուած էակներ, ա՛յսքան անգոր...

Դուք թափուածան զեղուն արբուակ ըստիսակ,
Կ'ապրի լըքումը ձեր մէջ ըսին կիւծակցի,
Եւ օրօքքէն դէպ զերկրման մէկ նայուածք
Միայն ունիք, յուսահատութեան արցունքի:

Ձեռք երբեք չի՛ հըպիր շըրթունք մը սյրուած
Կրակի սէրէն. կամ զոյգ մ'աշքեր կրազուն՝
Ձի ձեր դժբախտ՝ նակատապիւրն է զըծուած
Բուկան ոտքին ձեր արիննով մըլթազուն:

Անի ծընունդ, նկատուած կրտառայ սոսկումով
Անցորդ մարդուն պիպի կեղծանքին, մայր-զուկին,
Հոն կը վիժէ քնութիւնն իր ցաւը դողով,
Թալլ աւազին մէջ ինչպէս կործան արիւթին:

—X—

Ո՛վ Տէր, ինչո՛ւ կու տաս աղկարն հըզօրին
Լուսանքներուն, ծիծաղներուն, կեղծութեան...
Տե՛ս ցաղմուծիւն մը քաղցին մէջ կը շուստիւրն
Կեանքի կլափին մէջ սէրերու յափրութեան:

Վաղն ծիծաղով պիտ' զուծեն ման աղքատին,
Պիտի թաղով՝ կողի տակ, Դու գիտես ան...
Բայց իր վըրայ շունի լացող մ'աղղղապին,
Չունի արեւ մ'հըպող կողին իր լըքման:

—X—

Աշխարհ մըպիսին իր ունի, դուք ալ խորշոմ,
Փունի մ'ապաղուն ծաղիկ ան՝ իր շիրմին վրայ,
Ու ձեր սնարին, ալ մահապապա եւ անմահ՝
Բանաստեղծ պիտա թող կայծկըլտայ իբրեւ ջան,

Հ. Ա. ՏԵՐԻՆ

Յ Յ

ԱՐՕՐԻ ԵՐԳ

Հօ՛, եօ՛, կզներըս լուխտակ,
Հոգն է կարծիք կրկունցով.
Հօ՛, եօ՛, պէտք է որ նամինց
Սա դիմացի նամուն ջով:

Ձեր նականներ՝ կապոյտ
Ուրուցով եմ զարգարած,
Թո՛ւք շար աշքեր կուրեան,
Հօ՛, եօ՛, կզներըս յողմած:

Վերջապիսին մէջ աւա՛
Դաշտները սե՛ կ'երեւին,
Պէտք է խըմեն ակունք
Արինը աւա՛ արեւին...

Հօ՛, եօ՛, կզներըս կուծկու,
Մտորքը լեցուն պիտ' ըլլայ,
Երբ գիւղ դառնանք նամեկով
Սա դիմացի նամուն վրայ...

Խոփը քարի չի՛ դըպու,
Երկար է շաքն կերկրուն,
Եւ ձեզի չեմ խըլմաներ.
Հօ՛, եօ՛, կզներըս սիրուն...

Կը նակունքս որ պէտք է
Պատուել ոյժքերը կողին,
Որպէս զի վաղը շուստով
Ջորտախտ նակները ծըլին...

Հօ՛, եօ՛, կզներըս լուխտակ,
Վաղը, ոսկի կունքներուն,
Պիտի նանդիք օրն ամբողջ
Սասունքին տակ ծառներուն...

Խորքը թայիքը քաշէք,
Ցորենն առաւ պիտ' ըլլայ,
Ըլլայ նամբոյրն իմ օրտիս
Ձեր զեղեցիկ նակին վրայ...

Ձեր աշքերուն մէջ խորունկ
Անուն պատկերը դաշտին
Եւ արեւակն ոսկեվառ
Անքան անոյշ կը մպախին:

Հօ՛, եօ՛, կզներըս յողմած,
Խոփը նւնց քարերուն,
Արեւ մարք մըտաւ,
Անթիւ է շաքն կերկրուն...

Լըսութեան մէջ իրիկուան
Ձեր քառանքն է որ կեանքն,
Երգի մը պէս յաղթական
Կը քարծրանայ աստղերուն...

Հօ՛, եօ՛, կզներըս լուխտակ,
Ձեր ասունքն է որ աւա՛
Հորիզոնները ծածկող
Վնութեան մէջ կ'երեւայ...

« Ծորենի եւ Գիւնի Կրքեր »
(Տորենի երգեր)

ԱՐՏԵՆ-ԵՐԱՍԻ